הלכות ט״ו בשבט

ילקוט יוסף

מתוך ילקוט יוסף, מאת הרב יצחק יוסף.
הטקסט נלקח מאתר «ילקוט יוסף חינם – האתר להפצת יהדות» (yalkut.info).
זכויות היוצרים על הטקסט שמורות לבעליהן. הקובץ נועד ללימוד בלבד ואינו למכירה.
geulaquiz.com

מהלכות ומנהגי ט״ו בשבט

א יום ט״ו בשבט הוא ראש השנה לאילנות. ונפקא מינה לכמה הלכות בדיני ערלה ותרומות ומעשרות, וכמו שיבואר להלן בהלכות ערלה ותרומות ומעשרות. ואסור להתענות ביום ט״ו בשבט. [ילקוט יוסף מועדים עמוד רמז].

ב במקומות שנהגו שהחתן מתענה ביום חופתו, לא יתענה בט״ו בשבט, אף על פי שהוא מתענה בחודש ניסן ביום חופתו. ובלאו הכי מנהג הספרדים שאין החתן מתענה כלל ביום חופתו אפילו בשאר ימות השנה. [ילקוט יוסף מועדים עמוד רמז].

ג אין אומרים וידוי ונפילת אפים בט״ו בשבט. ואם חל ט״ו בשבט בשבת אין אומרים צדקתך צדק וכו׳ במנחה. והמנהג שאין אומרים וידוי ונפילת אפים במנחה של יום י״ד בשבט. [ילקוט יוסף מועדים עמוד רמח].

ד יש נוהגים לעשות לימוד בליל ט״ו בשבט, וקוראים במשנה ובזהר מענינא דיומא, וכבר נדפס ספר ״פרי עץ הדר״ במיוחד לכך, וכל הקורא פסוק בזמנו מביא טובה לעולם. ומכל מקום יש ללמוד ״בהבנה״ ככל האפשר, ובפרט יש ללמוד בהלכות השייכות לדיני ט״ו בשבט, בעניני ערלה ותרומות ומעשרות, ובדיני קדימה בברכות [לעיל סימן ריא].

ה נוהגים להרבות באכילת מיני פירות של אילנות בליל ט״ו בשבט, ובעיקר פירות שנשתבחה בהם ארץ ישראל, להראות בזה שהוא ראש השנה לאילנות, ולברך עליהם ברכות הראויות להם. ומנהג יפה הוא. [ילקוט יוסף מועדים עמוד רמח].

ו בשנה שחל ט״ו בשבט בשבת, יש נוהגים להביא הפירות לברך עליהם מיד לאחר הקידוש, קודם נטילת ידים של הסעודה. ויש לפקפק על מנהג זה, כי ישנה מחלוקת בפוסקים אם צריך לברך אחריהם ברכה אחרונה, או נפטרים בברכת המזון שלאחר הסעודה. ועל כל פנים אם הביאום קודם סעודה ואכלו מהם כשיעור, לא יברכו ברכה אחרונה. [ילקוט יוסף מועדים עמוד רמט].

ז כשחל ט״ו בשבט בימי החול, לכתחלה אין להביא הפירות לאחר ברכת המזון, כדי להרויח ברכה אחרונה, מחשש שהוא גורם לברכה שאינה צריכה. ורק אם טעו והניחום לאחר ברכת המזון על ידי שכחה וכיוצא, מותר להביאם, ויברך לפניהם ולאחריהם כהלכה. אך בשבת מותר לכתחלה להניחם ולהביאם לאחר ברכת המזון כדי להרויח מאה ברכות בכל יום. [ילקוט יוסף מועדים עמוד רנ].

ח יש נוהגים לרקח האתרוג בסוכר ולעשותו ריבה ולאוכלו בליל ט״ו בשבט, ואין לברך עליו שהחיינו לכל הדיעות, הואיל וכבר בירך עליו שהחיינו בעת נטילתו עם הלולב ביום טוב של חג סוכות, ובזה יצא ידי חובה גם מברכת שהחיינו שעל האכילה, שהרי הוא כבירך בשעת ראייה על פרי חדש, שאינו חוזר ומברך בשעת אכילה. אולם אשה צריכה לברך שהחיינו בט״ו בשבת בעת אכילת האתרוג, אחר שאינה מברכת על הלולב.[ילקו״י מועדים עמ׳ רנ].

ט פירות שמצויים בהם תולעים צריך שיפתחם ויבדקם לפני שיברך עליהם ברכת הנהנין. וצריך להזהיר מאד מדי פעם בפעם על בדיקת הפירות והירקות שמוחזקים בתולעים, שהוא איסור חמור, שהאוכל תולעת חייב חמשה לאוין. והרי זה משקץ נפשו ומטמא לבו מעבודת השי״ת. [ילקוט יוסף מועדים עמוד רנ].